Proiectul Nuremberg II

Samizdat de avangardă

Când îi interesează ceva, ziariştii îşi bagă nasul peste tot. Pasiunea lor se înţelege, dar asta îi obligă să separe bobul de neghină. Primii ce m-au ajutat să înţeleg acest lucru au fost Nemții, în 1944, care mi-au oferit un sejur gratuit în lagărul de concentrare Dachau. Sejurul n-a durat prea mult. De la Dachau am scăpat cu greutatea regulamentară: 40 de kilograme la un metru optzeci înălţime. În 1943, când am lansat foaia clandestină *Adevăr şi Dreptate*, aveam două licenţe, Drept şi Istorie. Eram tânăr, dornic să apăr Adevărul și Dreptatea contra abuzurilor nemțești şi ale capitalismului, dar şi să câştig prestigiu în ochii fetei visurilor mele.

Mi-am terminat studiile după război, colaborând la ziarele şi gazetele ieşite din mişcarea de partizani contra Nemţilor. Majoritatea acestor publicații au dispărut în deceniul următor. Pe atunci, m-am împrietenit cu un American de vârsta mea, Hugh Brentford, avocat ce lucra pentru conaționalii săi din Europa, împărtăşind idei sociale şi filosofice apropiate de ale mele. Ca şi mine, Brentford îşi câştiga viaţa la Paris, în vreme ce tatăl său făcea bani cu lopata în California. Asta mi-a permis să fondez o revistă mai acătării decât cea din 1943, dar pe aceeaşi baricadă a partizanatului anti-german, ce îşi propunea să sprijine nou înființatele și mult lăudatele Naţiuni Unite.

Am fost gata să mă cert cu Hugh, când l-am auzit că pleacă în Vietnam. Continuam să apăr oprimaţii Vietnamezi sau Palestinieni, aşa cum apărasem învinşii din 1940. Hugh a rămas foarte puţin în Vietnam, aranjându-şi o demobilizare discretă, după ce a ieşit la lumină afacerea locotenentului Calley. Întors la Paris, mi-a spus-o verde:

– Poziţia Americii este la fel de greu de apărat ca şi aceea a URSS-ului. Aveai dreptate să le pui pe acelaşi plan. Nici unii nici ceilalţi nu-şi bat capul cu libertatea popoarelor și drepturile omului!

În focul controversei ideologice, prietenia noastră se întărise. Discutam adesea şi îndelung, ca şi în 1940, pritocind aceleaşi idei admise de unii sau alţii. Într-o seară i-am spus:

– Noua generaţie a depăşit 20 de ani, trăieşte la căldurică și profită de societatea de consum, ce începe să decadă. De fapt, ea trăieşte într-o nelinişte generală și profundă, care priveşte nu viitorul, ci mai curând trecutul. Tinerii simt că, de aproape două mii de ani, civilizaţia depinde de concepţia Obeliscului avraamic despre lume, concepție ce neagă firea, ordinea naturală a lucrurilor. Nu-i de mirare că tinerii n-au niciun chef să continue obelirea obeliscului iudaic. Pentru cei ce ştiu trage concluziile ce

se impun, omul creat după chipul lui Dumnezeu se clatină pe temelia sa iudaică, iar prăpastia dintre el şi animal se reduce tot mai mult.

Hugh aprobă întrutotul.

– Perfect, spuse el. Noua generaţie înţelege că, în ciuda secolelor de creştinism, omul rămâne lup pentru om, prădător foarte periculos, prin acţiunea sa contra mediului care îl hrăneşte. Spre deosebire de animale, acţiunea omului asupra naturii, atitudinea noastră contra mediului înconjurător este ucigătoare, distrugătoare.

– Dreptul şi istoria tind să mascheze acest adevăr fundamental. Incapabil să asigure dreptatea în lume, Dreptul se face că menţine între oameni iluzia egalităţii, pe care natura o dezminte, iar istoria nu poate fi plicticoasa defilare de dinastii degenerate, nici şirul de bătălii şi evenimente a căror cauză nu este niciodată explicată. Armura de minciuni ale generaţiilor precedente începe să scârțâie, e plină de fisuri.

Şcoala e obligată să abandoneze mitul ”Marii Revoluţii” ce ar fi dat naştere societății actuale. Unii profesori mărturisesc pe faţă că poporul din Paris n-a cucerit nicio Bastilie, că vechea închisoare a fost ocupată prin încălcarea cuvântului de onoare dat guvernatorului ei, un ofiţer elveţian. Ulterior, Bastilia a fost demolată de o întreprindere specializată, pe baza unui contract semnat cu administraţia regală franceză. Istoricii au demistificat inexistenta bătălie de la Valmy, tăind aripile cunoscutei mori de vânt, care de peste două secole macină numai minciuni și blestemății. La Valmy n-a avut loc nicio bătălie. Graţie ”frăţiei” masonice, după cuvenita acoladă rituală şi pipăire a degetelor, comandanţii celor două armate au ciocnit un pahar de şampanie! Asta a fost bătălia de la Valmy!

Ascult discuţiile tinerilor şi mă miră interesul lor pentru diversele războaie. Pe măsura mijloacelor mele, am participat la ultimul, dar nici acum nu înţeleg mare lucru din el. Întreg Războiul mondial e la fel de indescifrabil ca cel din Vietnam, pentru tine. În acest sens, revista mea e plină de întrebări fără răspuns.

Fostul deţinut de la Dachau enunţă lista întrebărilor rămase fără răspuns, după încheierea Războiului mondial… Zis ”internaţional”, Tribunlul de la Nuremberg n-a fost nici tribunal, nici internaţional, ci interaliat: americano-anglo-franco-sovietic! Acest tribunal sui generis a aruncat întreaga responsabilitate a războiului pe seama poporului german şi a lui Hitler, şeful acestuia. Spectacolul grotesc de la Nuremberg şi-a permis o serie de invenţii în materie de Drept internaţional, instituind ”crima de război”, şi retroactivitatea legilor, care i-au permis să spânzure o serie de diplomaţi, ofiţeri, jurişti, amirali, economişti, scriitori, funcționari și ziariști ai celui de al III-lea Reich.

În spiritul tinerilor şi vârstnicilor cu scaun la cap, curiosul proces a fost răzbunarea învingătorilor contra învinşilor, nu act de justiţie. La ce serveşte dreptul elaborat de-a lungul zecilor de secole câtă vreme câştigătorii Războiului mondial îşi permit să judece conform principiului « ***Vai de cei învinşi*** » al lui Brenus, Stalin, Churchill, Roosevelt şi al altora. Această întrebare trebuie adresată zecilor, sutelor de tribunale caricaturale din toate pretinsele ţări civilizate, ale Europei, care au judecat,

condamnat şi asasinat mii, zeci şi sute de mii de personalităţi militare, politice, savanţi, ziarişti, adesea simpli soldaţi, medici, ţărani, funcţionari, paznici de noapte, oameni trataţi mai rău decât criminalii de drept comun.

Marele semn de întrebare rămâne însă Hitler. La treizeci de ani după sfârşitul său misterios, pe seama lui s-a publicat un munte de cărţi, ca pentru Napoleon, după un secol! Nu mai socotesc filmele, articolele din ziare şi reviste, care sunt de ordinul sutelor de mii. În ce priveşte această personalitate de excepţie, a primei jumătăţi a secolului XX, două întrebări fără răspuns preocupă tineretul.

Mai întâi, cum se face că orice judecată în privinţa lui Hitler este, în mod constant, absolut negativă ? Cum se face că opinia publică nu are nimic de zis despre această uniformitate dogmatică ? – mai ales în ţări de căpăţâni pline de materie cenuşie, cu oameni obişnuiţi să contrazică orice, cazul Franţei, al României sau al Rusiei. Cum de nu a îndrăznit nimeni să contrazică falsul adevăr oficial? Cum de nu a rostit nimeni elogiul lui Hitler ? Desigur, există legi ce neagă libertatea omului şi dreptul de liberă expresie. Curios este că nu s-a găsit nimeni să încalce legile scelerate, potrivit cărora Hitler n-ar fi fost un şef de Stat ci o simplă « căpetenie de răufăcători ».

După această primă întrebare vine a doua, legată de judecăţile de valoare emise cu privire la personalitatea acestui important cancelar german. Nici măcar acum, după zeci de ani de la sfârşitul războiului, nimănui nu îi vine să creadă că Führerul german ar fi fost paranoiac sau schizofrenic, slab de înger, neputincios, homosexual dar şi afemeiat, diabolic, analfabet dar cu o excelentă memorie, cu o bunică jidoavcă chipurile, dar antisemită, etc.

Tinerii şi nu numai ei se întreabă ce încredere merită aceste absurdităţi contradictorii. Cei ce nu uitaseră însă că, în momentul prăbuşirii lui, Napoleon fusese şi el copleşit cu toate defectele lui Hitler, au înţeles repede din ce parte bate vântul. La douăzeci şi ceva de ani după moarte, cu ocazia aducerii la Paris a resturilor lui pământeşti, pentru întreaga Franţă, şi chiar întreaga Europă, Napoleon era un erou de statură mitologică, un supra-om !

Aşa stând lucrurile, ce putem spune despre Hitler ? Cum se face că fiul unui neînsemnat vameş austriac, pe care toţi neterminaţii îl insultă, cum se face că tânărul rămas orfan de tată, lipsit de orice mijloace, fără un ban în buzunar, fără pile şi proptele, a reuşit să câştige încrederea a 60 de milioane de oameni, devenind şeful necontestat al întregii Europe ? Chiar trebuie ca un om să fie sifilitic, paranoiac, neputincios, homosexual, afemeiat pentru ca să încarneze un destin cu totul şi cu totul excepţional ?

Alături de fotografia unui Hitler diabolizat, albumele fotografice de propagandă prezintă adesea silueta unui îngeraş jidan, cu explicaţia că şase milioane de astfel de inocenţi, curaţi ca lacrima, ar fi pierit în lagărele germane de concentrare. Nu se spune mare lucru despre cele douăzeci sau treizeci de milioane de victime ale Rusiei sovietice, cele 16 oraşe germane rase de aviaţia teroristă anglo-americană, de atomizarea oraşelor japoneze Hiroshima şi Nagasaki, de Prusia, Pomerania sau Mecklemburg, jefuite până la ultimul ac, de către soldaţii Armatei Roşii.

Nimeni nu vorbeşte de milioanele de deportaţi germani, din 1945 şi 1946. Nimic din acestea nu interesează propaganda învingătorilor. Cele două imagini reprezintă şi rezumă cu adevărat ultimul Război mondial ? Pe de o parte, Hitler este considerat un monstru. Pe de altă parte, jidanul este reprezentat ca martir, ba chiar ca îngeraş !

Nu cumva acest război ar putea fi explicat prin şocul, ciocnirea între două concepţii despre om şi despre lume, de unde apoi au pornit toate celelalte? Hitler reprezenta o anumită viziune despre lume şi viaţă. Nu trebuie să îl diabolizăm, pentru a înţelege asta, după cum nu trebuie nici să facem din Jidan un sfânt sau un înger, pentru a înţelege că acesta încarnează altă viziune despre om, lume şi viaţă. Conştient sau inconştient, fără să se gândească probabil la consecinţele posibile ale gestului ei, propaganda învingătorilor a reuşit să pună faţă în faţă cele două concepţii despre lume, om şi viaţă, a căror ciocnire a făcut obiectul celui de al II-lea Război mondial.

Restul conjuncturii istorice respective, adică Stalin, Anglia, Polonia, Franţa, Japonia, Statele Unite, România, Ungaria, Finlanda – toate cad pe al doilea plan. Fără să o fi vrut, excesul de zel politruc al învingătorilor a condus la acest faţă în faţă al fotografiilor propagandistice, care falsifică enorm realitatea. Este suficient să le privim pentru a înţelege că pe baza concepţiei germano-ariene despre lume şi viaţă, Hitler a vrut să facă ordine în ţara lui, să-i scoată dintre graniţele Germaniei pe cei ce veniseră acolo de capul lor, pe care nimeni nu-i invitase, şi care n-ar fi trebuit să uite că datoria oaspeţilor este să rămână oaspeţi, nu să facă legea în casa celor ce le-au acordat ospitalitate.

Pe baza concepţiei generale a popoarelor Europei, a popoarelor de rasă albă, Hitler a încercat să reglementeze problema jidovească în mod onorabil, corect şi civilizat. Să nu uităm că, începând cu izgonirea sau cu fuga celor douăsprezece triburi din Egipt, pe vremea lui Moise, multe ţări şi popoare au încercat să reglementeze aceeași obsedantă chestiune. În cadrul inevitabilei ciocniri la care s-a ajuns, fiecare dintre cele două părţi a acţionat conform concepţiei sale despre lume, om şi viaţă. Hitler a lucrat în mod deschis, şi-a anunţat intenţiile şi adesea şi-a prevenit adversarii în cel mai pur stil cavaleresc.

Dimpotrivă, Jidanii ce ştiu perfect să facă pe îngeraşii, pe sfinţii buni de pus la icoană, pe profeţii şi binefăcătorii omenirii, ei care veşnic se vaită că sunt lipsiţi de orice mijloace, au fost suficient de şmecheri, poate chiar diabolici, trăgând jarul pe turta lor şi scoţând castanele din foc cu mâna altora.

Acest lucru le-a ieşit perfect şi în primul Război mondial, şi în al doilea, reuşind să împartă lumea în două tabere adverse, să încaiere popoarele. « ***Întărâtă-i drace ! Numai asta-mi place !*** » – ar putea fi formula ce exprimă destul de bine concepţia jdovească despre lume şi viaţă. Bineînţeles, în cadrul luptei ce a urmat, ei s-au priceput să pună în linie armate peste armate, mereu armatele altor ţări şi popoare, scoţând într-una la iveală noi şi noi arme, unele mai secrete ca altele. Bineînţeles, şi propaganda germană a vorbit de arme secrete.

Diferenţa constă în faptul că ea nu pare să fi posedat cu adevărat astfel de arme, rachetele primitive V_1, V_2 sau altele necesitând ani şi ani de perfecţionări pentru a putea schimba cu adevărat soarta unui război mai mult sau mai puţin pierdut.

Dimpotrivă, tabăra cealaltă, a posedat astfel de arme, le-a folosit la Hiroshima şi la Nagasaki, continuă să le folosească şi astăzi !

De ce oare Istoria oficială a refuzat şi refuză să explice cu adevărat lucrurile ? Nu cumva pentru că Istoria oficială este totdeauna o armă în mâna învingătorilor, istoricii oficiali putând fi numiţi mercenari, politruci, bandiți ai condeiului sau altfel ? Evident, odată încheiat războiul, Hitler, Germania nu au mai avut nicio posibilitate de a-şi pleda cauza. Nu mai puţin însă, în stilul lui deschis, pe care, nu fără oarecare dreptate, unii îl numesc brutal, Hitler expusese în *Mein Kampf* concepţia şi profesiunea sa de credinţă, de la care nu s-a abătut niciodată, şi de care, mai devreme sau mai târziu, istoria va trebui să ţină seama. Iuda însă, adversarul lui Hitler, care ştie, când vrea, să arunce cuvinte fără să spună nimic, deşi avea şi are încă la dispoziție toate mijloacele de exprimare posibile, s-a mulţumit să-şi exagereze pierderile, fără să le justifice vreodată, cu atât mai puţin să le explice.

S-au scris mii de cărţi, munţi de articole în ziare şi reviste, s-au turnat sute, poate mii de filme, în serviciul cauzei lor, totuși Jidanii nu au reuşit niciodată să ne convingă, de exemplu, că pierderile lor în oameni se apropie cu adevărat de faimoasele şase milioane, care nu pot fi bătute în cuie de pe vremea lui Moise, ca unele dogme ale iudaismului sau creştinismului. Cum se explică faptul că Hitler este totdeauna prezentat în culorile cele mai negre, iar Iuda este veşnic prezentat ca un îngeraş, alb, curat, mai imaculat ca lacrima Fecioarei?

– Asta se explică, spuse Bentford, prin faptul că Banda celor Patru Învingători, reuniţi la Nuremberg, în 1945 şi 1946, nu a fost şi nu putea fi un adevărat tribunal. Aşa numitul tribunal nu avea misiunea de a judeca cel de al III-lea Reich, conform dreptului internaţional. Misiunea instanţei inter-aliate consta în stabilirea unei noi scări sau sistem de valori morale, care să justifice politica şi propriile ei barbarii – barbariile învingătorilor !

Un cu totul alt tribunal, unul adevărat, trebuie să se constituie la Nuremberg. Ar fi ceva să demistificăm înscenarea învingătorilor. La treizeci de ani de la încheierea oficială a ostilităţilor, după ce aproape totalitatea arhivelor este în siguranţă, acum că există altă generaţie de magistraţi, unul dintre aceştia, unul adevărat, ar putea, probabil, să lase baltă minciunile şi propaganda, să ne arate adevărul istoric, tot adevărul, numai adevărul. Organizaţia Naţiunilor Unite nu ar putea lua cumva o astfel de iniţiativă ?

– Nu cred. În niciun caz. Cunosc problemele Organizaţiei Naţiunilor Unite. De la război încoace, această ONU s-a schimbat destul de mult, nu neapărat în bine, în sensul adevărului, de exemplu. Zecile de ţări din lumea a III-a se ocupă de afacerile lor, nu manifestă niciun interes pentru Războiul mondial încheiat, nici pentru istoria marilor puteri, considerate de ele ţări bogate ce trebuie să-şi spele rufele murdare între ele. În mod oficial, nicio ţară nu-şi va trimite reprezentanţii la Nuremberg, pentru a redeschide problema adevăraţilor vinovaţi şi a adevăratelor crime de război. Cel mult, dacă…

– Ce vrei să spui ?

– Cel mult dacă, fără prea mult tam-tam, un tribunal privat ar putea să-şi asume misiunea rezolvării acestei chestiuni.

– Asta mi se pare absurd. Preşedintele De Gaulle l-a pus la punct pe Jean-Paul Sartre, care era dispus să aprobe, să se implice într-o astfel de iniţiativă, luată de filosoful englez Bertrand Russel. « *În chiar principiul şi în modul ei de realizare, orice justiţie aparţine Statului* ». Cu această frază, De Gaulle i-a închis gura lui Sartre şi nu numai lui.

– Totuşi, asta nu a împiedicat tribunalul Russel să se reunească la Stokholm, în mai 1967, apoi la Copenhaga, în noiembrie acelaşi an, şi să judece modul cum ţara ta a dus războiul ei din Vietnam.

– După cum Hitler nu a avut niciun reprezentant în faţa tribunalului din Nuremberg, nici Statele Unite nu au fost reprezentate în faţa tribunalului Russel. De altfel, secretarul american de Stat, Dean Rusk, a declarat cu cinism că « *nu are niciun chef să se joace de-a justiţia cu un englez de 94 de ani* ». Tribunalul « bătrânului englez » n-a avut niciun fel de legalitate, de putere, nicio influenţă asupra publicului american. Orice alt proces de acest gen s-ar găsi în aceeaşi situaţie.

– Totuşi, în faţa istoriei, un astfel de tribunal nu poate fi mai contestat decât tribunalul inter-aliat de la Nuremberg. Orice s-ar spune, oamenii lucizi şi însetaţi de dreptate sunt mai numeroşi decât se crede. Tocmai pentru că este privat, un astfel de tribunal nu ar avea gravul inconvenient al înscenării de la Nuremberg, pe care Jean-Paul Sartre a denunţat-o fără ezitare : « ***Tribunalul de la Nuremberg a fost constituit de învingători, pentru judecarea învinşilor***[1] ».

*

*   *

După câteva luni, Hugh Brentford relansă întregul proiect :

– Ca American pragmatic, sunt convins că judecata unui tribunal privat nu reprezintă decât un punct de vedere. Totuşi, ca idealist ce mă bat cu minciunile, insultele şi nedreptăţile lumii, sunt convins de puterea lui de şoc în faţa istoriei şi a istoricilor. Problema e cum am putea defini legitimitatea unui astfel de tribunal. Ai vreo idee ?

– Legitimitatea tribunalului lui Bertrand Russel se sprijinea pe poziţia politică a membrilor săi, toţi, absolut toţi, aparţinând aşa numitei extreme stângi[2]. De fapt, nu a fost vorba chiar de un tribunal ci de un stat-major propagandistic, ce opera în contul mişcării comuniste internaţionale, aflată în război contra Statelor Unite ale Americii, prin intermediul Vietnamului. Aşa cum a fost el, tribunalul Russel a reprezentat altă formă a tribunalului anglo-franco-sovieto-american, de la Nuremberg. Ca şi judecătorii de la Nuremberg, cei care l-au urmat pe Russel aveau şi pâinea şi cuţitul în mână, fiind şi judecători şi interesaţi să judece într-un anumit fel. Cu diferenţa însă că, în 1946, războiul mondial era deja câştigat iar învinşii la discreţia învingătorilor, în vreme ce, în 1967, comuniştii încă nu învinseseră Statele Unite şi ceilalţi aliaţi ai guvernului de la Saigon.

– Îţi poţi imagina reluarea procesului de la Nuremberg pe baze asemănătoare, dar cu o echipă de judecători şi de procurori național-socialiști germani care i-ar acuza pe învingătorii din 1945? Evident, ar fi vorba de aceeaşi caricatură de justiţie!

–Atunci pe ce bază s-ar putea constitui un tribunal privat, pentru a judeca un conflict atât de politizat precum al II-lea Război mondial?

– Problema pare relativ simplă. Pentru ca judecătorii să fie cu adevărat neutri, ei nu trebuie să provină dintre naţiunile ce s-au înfruntat în cadrul conflictului, nu trebuie să fi participat la război, nici de o parte, nici de cealaltă. Judecătorii din acest proces nu trebuie să aştepte din truda lor niciun câştig în bani sau prestigiu.

Trebuie profitat de trezirea conştiinţei etnice, a vocii sângelui, care se constată în Europa, în sensul alegerii judecătorilor nu dintre Francezi, Germani, Englezi sau Italieni ci dintre etniile din cadrul acestor popoare, cu particularismele lor de Bretoni, Basci, Flamanzi, Prusaci, Gali, Piemontezi, Catalani, Provensali, Saxoni, Moldoveni, Maramureșeni, Olteni, etc. În acest fel, tribunalul nostru s-ar distanţa de toate războaiele de cuceriri şi de hegemonie, în primul rând de războiul pe care trebuie să îl judece. Ne-am putea gândi chiar la o limită de vârstă, judecătorii şi procurorii tribunalului urmând să fie aleşi dintre cei născuţi începând cu 1945, anul în care s-a terminat războiul. Nu se va pune problema unor magistraţi de meserie, deşi, pentru părţile în cauză, cred că vom avea nevoie de avocaţi de profesie.

– Cine va conduce dezbaterile procesului?

– Un preşedinte ales pentru una sau mai multe şedinţe.

– Cine va fi acuzatorul, cine va susţine acuzaţia?

– Vom adopta aceeaşi procedură. Fiind vorba de un tribunal privat, acesta nu va dispune de nicio forţă şi va pronunţa doar judecăţi de principiu. Sentinţele nu vor fi pronunţate decât după examinarea documentelor ce au ieşit la lumină în ultimii treizeci de ani, după audierea martorilor dispuşi să mărturisească anumite lucruri, procedură ce nu s-a respectat în cadrul procesului de la Nuremberg. Suntem nevoiţi să ne atribuim acest nume, cam pompos, de « ***Tribunal Privat*** », deşi am putea spune că nu este vorba decât de o comisie de anchetă. Care tribunal a putut pretinde vreodată că este mai mult decât o astfel de comisie ? Oricum l-am numi, problema principală este buna credinţă a tribunalului, pe care Jean-Paul Sartre a recunoscut-o tribunalului Bertrand Russel.

– Ce putem spune despre programul de lucru al tribunalului ?

– Vom face exact ca Jean-Paul Sartre, preşedintele executiv al tribunalului privat Bertrand Russel, pe care îl vom lua de model.

– Concret, ce înseamnă asta ?

– Problema constă în determinarea responsabilităţilor precise în următoarele domenii : agresiune, violarea tratatelor şi a convenţiilor dintre State, experimentarea de noi arme, bombardarea spitalelor, şcolilor, sanatoriilor, a barajelor şi a altor

obiective cu caracter civil, torturarea şi mutilarea prizonierilor, genocid în cadrul lagărelor de muncă forţată, execuţii masive şi alte metode de exterminare a oamenilor[3]. Ţi se pare just şi corect, sau nu ?

– Perfect !

*

*   *

Şase luni mai târziu, Hugh Brentford avea deja o idee clară despre desfăşurarea procesului, detaliile de procedură fiind perfect stabilite.

– Cum de nu te gândeşti ca procesul să aibă loc chiar în Statele Unite ?

– M-am gîndit la asta şi chiar m-am sfătuit cu unele personalităţi de frunte din diverse domenii. Problema constă în aceea că opinia publică mondială s-ar grăbi să afirme că trufaşa Americă suferă de un grav complex de vinovăţie din cauza primului proces de la Nuremberg, că doreşte să se reabiliteze în faţa istoriei printr-un nou proces, unul drept şi veridic, un Nuremberg, ce nu poate fi decât favorabil celui de al III-lea Reich. Evident, ar fi vorba de ceva absolut fals. America nu se teme de nimic şi nu suferă de niciun complex de vinovăţie. Ea nu se teme decât de Dumnezeu iar eu nu vreau ca ziariştii să reia lozinca masonică « *Lafayette nous voici* », modificând-o în sensul « *Hitler iată-ne !* », pentru a-l sprijini în lupta pe care, deşi mort fără de mormânt, fostul Führer german o susţine de mult în faţa istoriei.

– Trebuie oare ca tribunalul nostru să funcţioneze la Stokholm, ca cel al lui Bertrand Russel ?

– Nu. Din moment ce este vorba de al II-lea Proces de la Nuremberg, trebuie neapărat ca tribunalul nostru să judece chiar în acest oraş. Altfel cum ar putea fi vorba de un adevărat Proces și Tribunal Nuremberg ?

– Perfect, dar nu sunt sigur că Republica Federală Germană ne va permite să ţinem acolo şedinţele şi audienţele noastre. Crezi că poliţia germană ne va permite să dezbatem liber într-un oraş atât de marcat de istorie, în chiar oraşul unde Hitler a promulgat legile sale rasiale şi unde au fost spânzuraţi principalii săi colaboratori ?

– Cred că Nemţii ne vor lăsa în pace dacă vei şti să îţi pui în valoare meritele personale de adversar al regimului nazist şi de fost deţinut în lagărul de la Dachau.

– Mă tem că meritele mele de adversar al naziştilor ar putea avea un efect contrar, că ar fi mai bine să punem în lumină faptul că tribunalul este organizat de un American…

– De ce nu un familiar UNESCO sau al Organizaţiei Naţiunilor Unite, cum eşti tu?

– Asta ar însemna să deplasăm problema. Presa ar putea pretinde că lucrez în contul ONU, care a devenit antisemită. Ar însemna să pornim la drum cu un handicap pro-nazist. Tot ce pot face este să intervin ca ziarist, să asigur informarea publicului în ce priveşte dezbaterile tribunalului. Opinia publică nu s-ar putea pronunţa contra unui preşedinte sau secretar administrativ american, cu excepţia marxiştilor, bineînţeles.

Pentru două motive importante, va trebui ca tu să îţi asumi responsabilitatea bunei desfăşurări a şedinţelor tribunalului. Ca American, Germanii ţi-ar acorda o libertate de acţiune şi de opinie pe care mie mi-ar refuza-o. Pe de altă parte, ca miliardar american ce te afli, numai tu eşti în stare să faci faţă cheltuielilor ce vor interveni. Închirierea unei săli de conferinţe într-un mare hotel nu este la îndemâna celor ce trăiesc de azi pe mâine. În plus, trebuie să alegem o sală de conferinţe prevăzută cu echipamentul necesar pentru traduceri simultane, ceea ce costă o avere. Nu mai vorbesc de cheltuielile de deplasare ale martorilor, avocaţilor, juraţilor, poate şi a altora.

– La Silicon Valley, tatăl meu va fabrica şi mai multe computere pentru Germania. După acest proces chiar speră să-şi mărească substanţial producţia, ceea ce nu este exclus.

– În frunte cu Hugh Brentford, ca preşedinte sau secretar administrativ, va fi vorba de un nou tribunal american, ce va da Europei şansa regăsirii sănătăţii morale pierdută de atâtea zeci de ani.

În scurt timp, Hugh Brentford primi suficienţi dolari din America, cu ajutorul cărora plăti fără probleme cheltuielile necesare punerii procesului pe roate.

Rămânea nerezolvată găsirea unor juraţi capabili să facă faţă exigenţelor de justiţie lucidă ce stau în faţa oricărui tribunal popular adevărat.

I-am găsit, bineînţeles, dar ne-a trebuit un an întreg înainte de a putea reuni Tribunalul Nuremberg II, în condiţiile de discreţie impuse de iniţiativa noastră neobişnuită.

TRIBUNALUL NUREMBERG II

Eram şaptesprezece în salonul principal al marelui hotel şi restaurant Löwen, din Nuremberg. Ca membri ai tribunalului, ne reuniserăm pentru o primă luare de contact între noi. Salonul în care ne găseam dispunea exact de acelaşi echipament de traducere simultană, ca cel din sala de conferinţe unde urma să se întrunească tribunalul. Sala respectivă urma să ne fie pusă la dispoziţie peste două zile, fiindu-ne închiriată până în ajunul sărbătorilor de Crăciun.

Cei ce răspunseseră favorabili prietenului meu american continuau să sosească din diversele ţări ale Europei, astfel încât cei şaptesprezece de la începutul întâlnirii noastre deveniserăm douăzeci şi patru, către sfârşitul ei. Niciunul dintre noi nu

reprezenta o naţiune sau un Stat ci ţara lui de obârşie, în sensul, de exemplu, Țara Bârsei, Vrancea sau Ţara Oaşului. Aşa aranjaserăm lucrurile, din dorinţa legitimă de a pune pe picioare un drept popular, o justiţie cu adevărat dreaptă, bazată pe firea şi natura lucrurilor.

Hans Schoepf[4], şeful unui atelier de forjă, dintr-o mică uzină, mă servi cu o halbă de bere şi îmi spuse:

– Oficial, de la sfârşitul războiului încoace, Franţa şi Germania s-au împăcat. Noi însă nu credem o iotă din povestea împăcării, înşirată de De Gaulle, Pompidou, Giscard d'Estaing, Adenauer sau Scheel. Câştigătorii războiului au creat o « Germanie cuminţică », lipsită de orice libertate politică, înstăpânită peste popoarele acestei ţări, pe care chiar ei le jefuiesc pe toate căile posibile. O adevărată împăcare a Franţei cu Germania mi se pare imposibilă, contenciosul istoric dintre ele fiind extrem de important. Patria mea adevărată este Alzacia, dar aceasta nu poate să fie cu adevărat liberă între cele două mari State, unul mai imperialist decât celălalt.

Hugh Brentford înţelese perfect şi se grăbi să intervină:

– Evident! Totuși, între Bretania reprezentată aici de tânărul profesor de istorie Kadervern, din Rennes, şi Pomerania, de unde vine inginerul Liebenhof, ce lucrează la uzina Mercedes, din Stuttgart, nu există niciun fel de contencios istoric. Bretonii şi Pomeranienii nu s-au sfâşiat niciodată între ei, nu şi-au dat foc la case, nu şi-au violat reciproc femeile şi nu şi-au ocupat teritoriile respective ca Bretoni sau Pomeranieni ci ca soldaţi ai Europei naţiunilor pe care o vor judeca prin intermediul lui Hitler.

Apoi se apropie Scoţianul Mac Carvil, pescar din Aberdeen, mai mult sau mai puţin membru al unui clan separatist, ca şi Burgundul Joyce Spencer, inginer miner, tocmai sosit între noi. Flamandul Karl Verschaeve atingea limita de vârstă, fiind născut exact în 1945. Agricultor din Hamme, acesta avea o palmă enormă, vorbea germana cu o încetineală solemnă iar franceza cu un accent dur, ce confirma rigoarea din ochii săi albaştri ca porţelanul de Delft. Lombardul Leone Brignano, un uriaş blond, ceva mai suplu, avea privirea pătrunzătoare cerută de meseria lui de pilot formula unu. Locuia în Milano, unde moştenise garajul auto al tatălui său. L-am întrebat :

– De ce Italia nu este reprezentată ca atare, având în vedere că Mussolini ar putea fi considerat şi el responsabil al războiului ?

– Italia nici nu există, răspunse Toni Scandico, specialist în gravură la Sienna. Un duce din Savoia, căpătuit la Roma, n-a reuşit şi nu putea reuşi imposibila unire a unor popoare atât de diferite ca Valdotanii, Bergamascii, Piemontezii, Toscanii, Veneţienii, Calabrezii, Sicilienii şi atâtea altele. Nu uitaţi că suntem un tribunal al popoarelor reale, nu al naţiunilor mai mult sau mai puţin fictive, create, pe hârtie, de francmasoni și de politruci.

Stanislas Lubski, student la Paris şi fiu al unui emigrant din Ucraina, se gândea să se întoarcă la Kiev, leagănul familiei sale. Aştepta însă ca Moscova să ia Dreptul în serios şi să onoreze constituţia federală cu care fericise întreaga Uniune Sovietică, lucru ce i se părea posibil într-un viitor mai mult sau mai puţin îndepărtat. L-am observat cu interes şi pe Croatul Ante Kozica,

şef de laborator într-un arsenal german. M-am uitat mai ales la buzunarele lui de la veston, ştiind că un emigrant croat poate avea oricând o bombă asupra lui. Nu cumva omul ăsta, ce lucra chiar într-o uzină de arme, ar putea să ne arunce într-o zi tribunalul în aer, dacă sentinţa acestuia l-ar călca cumva pe bătături ? N-aveam încotro. Era un risc ce trebuia acceptat !

Doi dintre noi formau un tandem foarte interesant. Unul era Valdotanul Désiré Chanoux, ghid în Alpi. Celălalt era medicul Charles Zermatten, filosof şi separatist valaisan (Elveţia). Ambii se considerau cetăţeni ai « *Republicii Mont-Blanc* », ce urma să apară cândva pe harta unei Europe a « ţinuturilor », grupând în jurul vârfului suprem al Alpilor departamentul Savoiei de Sus, cantonul Valais din Elveţia şi ţinutul italian Val d'Aosta, toate aceste regiuni fiind încă populate de Salci şi de Burgunzi, federaţi din totdeauna prin legături familiale şi unificaţi printr-un mediu alpin comun, având acelaşi stil de viaţă.

Tribunalul nostru nu ar fi fost însă cu adevărat o instituţie a acestei epoci de nu ar fi avut în rândurile sale măcar o femeie. Înaltă, puternică, agilă ca o gazelă, la cei douăzeci şi opt de ani ai ei, Finlandeza Kittila Saronen nu era o frumuseţe pentru canoanele occidentale concentrate mai curând pe negrul Africii și tobele tribale decât pe albul zăpezii scandinave și muzica lui Mozart, Enescu sau Berlioz. Mamă a trei copii, la Helsinki, instructoare *Lottas*[5] de schi, doamna Saronen era o demnă urmaşă a surorilor finlandeze de caritate, ce salvaseră mii şi mii de soldaţi-skiori răniţi în războiul lor cu Ruşii lui Stalin. Femeie dintr-o bucată, ea era pe deplin capabilă să practice dreptul antic al mamelor dătătoare de viaţă, dar şi să asigure, la nevoie, liniştea necesară bunei desfăşurări a activităţii tribunalului.

Odată ales preşedintele, asesorii şi procurorul sau acuzatorul public, juriul tribunalului cuprindea nouă membri plini şi doi supleanţi: Cehul Georg Krefka, importator de bere din Tirol şi Castilianul Belvis Guadamur, cadet al Academiei militare spaniole şi descendent al Vizigoţilor din Toledo.

Reţinuţi de obligaţiile lor profesionale, apărătorii nu sosiseră încă. Lui Brentford nu i-a fost deloc uşor să se decidă a-l contacta pe renumitul avocat Georg Kleist, din baroul Munchen, fost membru NSDAP şi preşedinte al unui tribunal militar, pe timpul războiului. Evident, la sfârşitul războiului fusese arestat de către Aliaţi şi trecut prin stagiile de reeducare penitenciară numită denazificare, veritabila inspiratoare a reeducării iudeo-temnicerești, din pârnaia Pitești. Juristul Kleist nu făcea un secret din simpatia lui pentru vechiul regim al cancelarului Hitler.

Întrucât însă orice pledoarie avocăţească este subiectivă prin definiţie, ar fi fost foarte greu să se găsească un avocat mai bun decât acest hitlerist gata să-l apere pe Adolf Hitler. Tot aşa, pentru apărarea lui Iuda, adică a Jidănimii, niciun avocat nu ar fi fost mai bun decât un Jidan pur sânge, mândru de jidănia lui. Mult mai tânăr decât adversarul său, avocatul Ivor Ben Sion era mai apreciat în cercurile diamantarilor din Rotterdam decât printre Jidovii chibuțnici de toate zilele.

Plata celor doi avocaţi şi cheltuielile lor de deplasare urmau a fi suportate de onoratul tribunal, al cărui buget se consolidase în urma apelului lansat de noi printre cei la curent cu acest AL DOILEA PROCES NUREMBERG. Mulţi cunoscuţi sau necunoscuţi s-au cotizat din sărăcia lor, mulţumiţi şi chiar mândri că li s-a făcut încrederea şi onoarea de a fi solicitaţi să-şi dea obolul pentru buna funcţionare a tribunalului popoarelor Europei, a acestui adevărat tribunal internaţional, nici militar, nici interaliat.

Şedinţele tribunalului urmau să se ţină în faţa unui public nu foarte numeros, admis pe bază de invitaţii. De asemenea, ziariştii invitaţi fuseseră astfel aleşi încât luptele partizane şi polemica ziaristică să nu se declanşeze înainte de pronunţarea sentinţei. Şedinţele tribunalului urmau să se ţină pe timpul vacanţelor de iarnă şi de vară.

*

*   *

Am părăsit hotelul Löwen împreună cu Brentford, luând-o spre colina de dincolo de muzeul Dürer, printre casele reconstruite în acelaşi stil, nu însă şi din acelaşi lemn preţios ce pierise în incendiile provocate de napalmul american al bombardamentelor teroriste din timpul războiului mondial. Bineînţeles, nu puteam discuta decât despre procesul ce se apropia şi care ne acaparase total.

– Iniţiativa lui Bertrand Russel justifică întru totul procesul nostru, spuse Hugh. Pe bună dreptate, el i-a incriminat pe aviatorii americani ce bombardaseră Vietnamul cu milioane de tone de napalm. De ce nu au fost însă acuzaţi şi judecaţi deopotrivă piloţii americani și englezi ce aruncaseră, înaintea lor, multe alte milioane de tone de napalm peste Germania, peste femeile, copiii şi bătrânii din Nuremberg, căci bărbaţii valizi erau mobilizaţi, cei mai mulţi pe frontul din răsărit.

Ca vechi partizan anti-hitlerist am protestat imediat :

– Rămâne de văzut dacă nu cumva faptele lui Hitler justificau barbaria anglo-americană. De acum, tribunalul are cuvântul. El şi numai el.

Ne-am continuat drumul pe jos, apoi am reluat tot eu :

– Nu crezi că opinia publică ne-ar putea reproşa slaba calificare juridică a primei noastre reuniuni ?

– Lucrul acesta este absolut sigur. Nu avem între noi decât un profesor de istorie, doi ingineri, un student şi un elev-ofiţer, un patron de pescari, un agricultor-fermier, un gravor, un medic, un şef de forjori, un ghid de alpinism şi o infirmieră soldat, instructoare de ski.

– Primul tribunal de la Nuremberg s-a bazat pe dreptul celui mai puternic, adică exact pe acel drept ce nu se predă în nicio facultate de specialitate, deşi el reprezintă chiar sursa dreptului. Tribunalul nostru nu are însă nevoie de o mai înaltă calificare juridică pentru a enunţa dreptul cu aceeași îndreptățire și legitimitate ca orice alt tribunal adevărat. Deşi juraţii noştri sunt oameni de calitate, plini de bun simţ politic şi absolut dezinteresaţi, inclusiv cei ce lucrează cu braţele lor, sunt convins că vor judeca conform aceluiaşi drept al celui mai puternic.

– Atunci care este nevoia acestui proces absolut inutil ?

– Neavând nicio obligaţie de simpatie pentru acest război, la care nu au participat în niciun fel, neluptând pentru gloria şi hegemonia niciunuia dintre micile lor ţinuturi, gata să se sprijine reciproc în loc să se combată într-un tribunal continental, juraţii noştri constituie veritabila sursă a forţelor ce trebuie conservate. Probabil, ei vor condamna morala învingătorilor, stabilită de primul proces, această pacoste pe capul popoarelor şi al întregii lumi, care nu diferă întru nimic de morala lui Hitler. Dacă ar fi câştigat războiul, Hitler şi-ar fi găsit legitimitatea în acelaşi fel ca şi învingătorii lui.

Un tribunal cu adevărat popular, cum este al nostru, ar putea juca un rol foarte important în ce priveşte manifestarea şi impunerea unei adevărate morale a popoarelor. Ar fi cazul să terminăm pentru totdeauna cu Hitler, Churchill, Stalin sau Roosevelt, campioni ai aceleiaşi morale talmudo-capitaliste, coafată cu dialectică proletară sau afacerism holocaustic. Pentru că nu au avut habar de chiţibuşăriile şi matrapazlâcurile juridice actuale, ei au degradat justiţia la nivelul barbarilor de acum trei sau patru milenii, dincolo de orice formă de civilizaţie, de cultură. Juraţii noştri ar putea pătrunde în miezul lucrurilor.

– Se prea poate, dar din acest moment noi nu avem alta de făcut decât să urmărim dezbaterile tribunalului pe care am reuşit să-l punem pe roate.

–Toată lumea este de acord cu procedura stabilită ?

– Bineînţeles. Mâine, în cadrul primei sale şedinţe publice, tribunalul îşi va alege un preşedinte, un acuzator public şi asesorii de cuviinţă. Bazată pe vot secret, această alegere se va putea repeta de mai multe ori în cursul procesului, iar starea de spirit a tuturora corespunde cu ceea ce gândim noi în inima noastră. Întrucât nu dispunem de forţă, nu vom putea pronunţa decât condamnări de principiu. Misiunea primordială a tribunalului este însă căutarea adevărului şi, pe cât posibil, punerea bazelor unei noi morale în ce priveşte forţa şi limitele dreptului celui mai puternic.

Plimbarea noastră s-a prelungit până după căderea nopţii. Cu excepţia vechiului Palat al Justiţiei din Nuremberg, nimic din acest oraş nu amintea primul proces intentat pentru judecarea responsabilităţii şi conducerea unui război ale cărui ruine catastrofale au dispărut între timp, cu excepţia celor ale esplanadei unde au avut loc, pe vremuri, congresele partidului naţional socialist al muncitorilor germani, NSDAP. Ruinele acestea păstrează o extraordinară forţă de expresie, o prezenţă crepusculară, parcă ameninţătoare, cerând repararea nedreptăţirii vechiului păgânism şi restabilirea bazelor antice ale religiei popoarelor europene. Va trebui să închidem ochii pentru a nu vedea, să ne astupăm urechile pentru a nu auzi. Numai astfel vom putea evita capcanele ce ne aşteaptă şi pe noi, după cum i-au aşteptat şi pe Aliaţi, autorii falsului proces Nuremberg I.

Partea a Doua

Spre Anti-Librărie

[1]. *Le Monde*, 10 mai 1975.

[2]. Le Monde din 15 octombrie 1966 a publicat numele primilor aderenţi ai tribunalului Bertrand Russel: Günther Anders, Lelio Basso, Simone de Beauvoir, Lazaro Cardenas, Stokely Carmichael, Josué de Castro, Vladimir Dedjier, Isaac Deutscher, Danilo Dolci, Jean Paul Sartre, Laurent Schwartz, Peter Weiss, etc.

[3]. Comunicatul lui Umberto Campagnolo, secretar general al Societăţii europene de cultură, publicat în ziarul *Le Monde*, numărul din 1-2 ianuarie 1967.

[4]. Pentru ca niciun cetăţean al Republicii Federale Germane să nu aibă de suferit din cauza acestui al doilea proces de la Nuremberg, numele persoanelor, al localităţilor de domiciliu şi al locurilor lor de muncă au fost modificate.

[5]. Organizaţie finlandeză de tineret pe skiuri, ce s-a acoperit de glorie în cadrul Războiului de iarnă al Finlandei (1940), contra Uniunii Sovietice.